

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **J. Ř.**, zastoupen JUDr. Tomášem Máchou, advokátem se sídlem Blanická 25, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.10.2012, č.j. KUZL-53326/2012, sp.zn. KUSP-53326/2012/DOP/Ze,

t a k t o :

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na nákladech řízení 292,-Kč do 15-ti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce žalobou napadá rozhodnutí Krajským úřad Zlínského kraje pod sp. KUSP-53326/2012/DOP/Ze, č.j. KUZL-53326/2012 vydané 22.10.2012, kdy žalovaný rozhodl v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu tak, že rozhodnutí správního orgánu ze dne 18.7.2012, č.j. MeUKM/080968/2011, ve výroku o vině změnil tak, že nově zní:

„J. Ř. je vinen tím, že dne 17.11.2011 kolem 20:10 hod v obci K., na ulici H., ve směru jízdy na obec R., u psychiatrické léčebny, při řízení motorového vozidla zn. M. P., RZ, nerespektoval rychlost jízdy v obci 50 km/h, kdy mu byla hlídkou Policie ČR, dopravním

inspektorátem K. prostřednictvím silničního radarového rychloměru AD 9C naměřena rychlost jízdy 78 km/h, při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 75 km/h. Výše uvedeným jednáním jmenovaný porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a tím naplnil skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 125 c) odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu“.

Podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu se výše uvedené rozhodnutí správního orgánu v jeho zbytku potvrzuje, tj. výrok o sankci i výrok o náhradě nákladů spojených s projednáním přestupku zůstávají beze změny.

Toto rozhodnutí žalobce napadal včas podanou žalobou, když uvedl:

Vydání rozhodnutí správního orgánu I. st. předcházelo ústní jednání konané v nepřítomnosti žalobce i přesto, že o konání ústního jednání nebyl žalobce prokazatelně správním orgánem obeznámen. Tím, že správní orgán věc projednal bez přítomnosti obviněného z přestupku, mu odepřel jak zákonem, tak ji ústavním pořádkem zaručené právo na spravedlivý proces, jednal v rozporu se zásadou ústnosti. Bylo tak porušeno základní právo žalobce dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, a aby se mohl vyjádřit ke všem podkladům a prováděným důkazům.

Žalovaný sice tvrdí, že obviněný z přestupku byl řádně k ústnímu jednání předvolán, svá tvrzení však opírá o nepravdivé skutečnosti. Argumentaci žalovaného ve věci předvolání nelze přisvědčit, neboť žalobce sice uvedl ve svém odporu ze 30.1.2012 v záhlaví kromě adresy trvalé i adresu pro doručení (nelze zaměňovat s adresou pro doručování), neboť písemnosti byly doručovány pro adresáta nevhodně, prostřednictvím Městské policie H.. Aby právě zamezil žalobce případnému obstrukčnímu jednání (postup žalobce nazval žalovaný) svým aktivním přístupem byla žalobcem dne 13.3.2012 zpřístupněna datová schránka. Nemůže být k tíži žalobce, že v dobré víře předpokládal doručování písemností od příslušného orgánu prostřednictvím veřejné datové sítě – datové schránky, pokud i jiné orgány státní správy tak činily.

Nad to nelze přijmout argumentaci žalovaného, citace: „ (...)“ příslušné předvolání k ústnímu jednání na den 23.4.2012 bylo správním orgánem doručováno na adresu pro doručování, kterou obviněný sdělil správnímu orgánu v odporu proti příkazu o uložení pokuty za přestupek ze dne 31.1.2012, který byl správnímu orgánu doručen dne 1.2.2012. Toto předvolání bylo obviněnému doručeno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb za použití tzv. fikce doručení dne 2.4.2012 „ (...)“.

Nejprve si je třeba uvědomit, že požádání účastníka řízení o doručování písemností na adresu pro doručování je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu, je tedy podáním ve

smyslu ust. § 37 správního řádu. Jako takové musí splňovat formální i obsahové náležitosti podání v tomto ustanovení uvedené, a to zejména s ohledem na význam institutu doručování písemností pro průběh správního řízení. Takovýto úkon však vůči správnímu orgánu ze strany žalobce učiněn nebyl. Nic na tom nemůže změnit ani fakt, že adresa místa pobytu v době dočasné pracovní neschopnosti je shodná s adresou pro „doručení“ písemnosti (před nařízeným prvním termínem ústního jednání) a tedy citace: „(...) *se obviněný na uvedené adrese zcela prokazatelně v inkriminovanou dobu zdržoval* (...)“.

Samotný odvolací orgán konstatuje: „(...) **Z výše uvedeného tedy jednoznačně vyplývá povinnost správního orgánu doručovat obviněnému písemnosti do datových schránek, ale pouze za předpokladu, že má tuto datovou schránku v době, kdy je odesílá zřízenou** (...) „.

Žalobce dále uvedl, že nejenže správní orgán I. stupně neumožnil žalobci vyjádřit se ke všem skutečnostem, ale žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť i když byl spisový materiál doplněn o podklady rozhodnutí (údaje z registru obyvatel Ministerstva vnitra, z nichž dle žalovaného plyne zřízení datové schránky 28.6.2012), nebyla žalobci dána možnost vyjádřit se. Postupem žalované tak byl porušen princip právního státu, který je zakotven v čl. 1 Ústavy ČR. Žalobci nebyla dána možnost vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutím a ke způsobu jejich zjištění ve smyslu ust. § 36 odst. 2 správního řádu.

O to větší význam má tato skutečnost v případě, kdy lze nepochybně konstatovat, že žalovaný údaje z registru obyvatel vyložil chybně, ve svůj prospěch, lze tak za určitých okolností hovořit o „nepravdivém důkazu“, který svou nepravdivostí, nesprávností či zkresleností znemožňuje učinit si pravdivý úsudek o stavu věci. Zcela liché je pak tvrzení žalované: „ (...) Odvolací orgán se se správním orgánem zcela ztotožnil, a navíc uvádí, že snaha vyhnout se sankci, nákladům řízení, a v neposlední řadě bodovému hodnocení za uvedený přestupek zcela zřetelně vyplývá i z nepravdivého tvrzení obviněného, ohledně nedoručení předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 23.4.2012 prostřednictvím datových schránek, i když zcela nepochybně věděl, že tuto datovou schránku v inkriminovanou dobu zřízenou neměl. Odvolací orgán v postupu správního orgánu neshledal pochybení (...)“.

Žalobce v žalobě dále uvedl, že správní orgán I. st. i žalovaný vycházely z kompletního spisového materiálu citace: „(...) *Hlavním důkazním prostředkem, který slouží jako podklad k rozhodnutí správního orgánu je: přestupkový spis Policie ČR, dopravního inspektorátu K. – č.j.: KRPZ – 68343/PŘ 2011 – 150806-JMA* (...)“.

Žalobce uvádí, že nelze přisvědčit žalovanému, že podkladem rozhodnutí nebyl (mimo jiné) úřední záznam policistů. Dle mínění žalobce nelze úřední záznam užít jako důkazní prostředek, kdy navíc tento není opatřen ani jediným podpisem údajně zakročujících policistů.

Žalobce uvedl, že žalovaná postupem dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu opravila výrok rozhodnutí, resp. doplnila údaje o místě spáchání přestupkového jednání i přesto, že se s námitkami žalobce dostatečně nevypořádala, ač právě tyto okolnosti (místo spáchání přestupkového jednání) mají pro danou věc zásadní význam. Bylo by tak možné hovořit o porušení zásady zákazu vydání tzv. „překvapivého rozhodnutí“. Žalobce je konstantního tvrzení, že měření rychlosti bylo provedeno mimo obec. Žalovaný pouze doplnil místo přestupkového jednání o údaj: (...) *u psychiatrické léčebny* (...).

Žalobce je toho názoru, že i přes změnu výroku rozhodnutí nebylo naplněno beze zbytku ust. § 77 zákona o přestupcích, neboť konkrétní místo přestupkového jednání není uvedeno ani v podkladech pro rozhodnutí. Nebylo tak označeno (správně) místo přestupkového jednání. „U psychiatrické léčebny“ je údaj zavádějící a nepřesný, nejen v souvislosti s rozlohou objektu, umístěním právě na začátku (resp. konci) obce, ale i nesouhlasem žalobce s místem, kde měl být přestupek spáchán (žalobce je konstantního tvrzení o odlišném místě měření).

Dle již citované nejnovější judikatury NSS je potřebná konkretizace místa přestupkového jednání, aby nebylo pochyb o místě spáchání přestupku (nepostačí jen název obce či ulice, ale např. místo popisné, SVO apod.) a jednalo se tak o správní rozhodnutí, resp. rozhodnutí zákonné (srov. rozsudek č.j. 4As 28/2010 – 56 ze dne 23.11.2010).

Žalobce pak uvedl, že žalovaný ponechal vadu nepřezkoumatelnosti nejen v souvislosti s užitím měřicího přístroje v intencích postupu předvídaného návodem k obsluze systému silničního radarového rychloměru AD 9C, ale i v případě odůvodnění sankce.

V prvním případě žalovaný zcela nesprávně hodnotil námitky žalobce v tom smyslu, že se omezil na pouhé konstatování: „(...) *je tedy vyloučeno, aby se přístroj po dobu platnosti svého ověřovacího listu při dodržování návodu k použití, jakož i postupu daných vyhláškou č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření, ve znění pozdějších předpisů „rozladil“ nad rámec metrologicky přípustné odchylky měření. Uvedená odchylka slouží právě k tomu, aby přístroj mohl být používán k zákonem stanoveným účelům po celou dobu platnosti svého ověřovacího listu (...)*“, a dále „(...) Pokud by správní orgány měly připustit pochybnosti o schopnosti policisty obsluhující radarový rychloměr s tímto zacházet, pak by bylo možné začít trvat na prokazování toho, zda vůbec dotyčná osoba přísluší k Policii ČR, zda má obdobnou i zdravotní způsobilost k výkonu tohoto povolání, zda umí používat služební zbraň atp. (...)“.

Žalobce nejen že brojlil proti případné (ne) platnosti ověřovacího listu či (ne) namítal absurdity tak, jak je konstatuje žalovaný, ale namítal konkrétní skutečnosti, jež vyvstávají přímo ze spisového materiálu – fotodokumentace, neboť nevhodný výběr stanoviště může způsobit tzv. reflexi (jednoduchou, dvojitou či reflexi na trojitým zrcadle), jež je způsobená výběrem místa měření. K faktorům ovlivňující výslednou hodnotu měření patří dle návodu

k obsluze zvláště stromy, vysoká křoviska nebo tráva (zvláště mokrá), stožáry pouličního osvětlení, dopravní značky, informační tabule apod., a může se projevit mimo jiné zachycením neúplného objektu, jenž byl měřen.

Z výše uvedeného je zřejmé, že jednotlivé reflexe ovlivňují výslednou hodnotu měřeného objektu. Nelze tak připustit názor žalovaného, že je zcela dostačující, aby radarový rychloměr AD 9C měl pouze platný ověřovací list bez dalšího. Žalovaný sice dodal, že je vyloučena možnost při dodržení návodu k obsluze naměřit jinou než skutečnou rychlost měřeného objektu, ale právě postup dle návodu k obsluze, zejména v souvislosti s vhodným výběrem stanoviště, ze spisového materiálu nikterak nevyplývá, naopak.

S danou námitkou se tak žalovaný dostatečně přezkoumatelně nevypořádal, neboť nepostačí bez dalšího pouhé konstatování „o dodržení návodu k obsluze“.

Nejen z mnohaleté praxe, ale i z návodu k obsluze systému silničního radarového rychloměru AD 9C vyplývá, že nedodržení postupu může a má vliv na výslednou hodnotu rychlosti měřeného objektu.

Rovně nelze bez dalšího přijmout tvrzení žalovaného, že policisté „mají vlastně pravdu vždy“ a nemají na výsledku řízení sebemenší osobní zájem. K uvedenému se vyjádřil NSS ve svém rozhodnutí ze dne 17.6.2011, č.j. 7As 83/2010 – 63: „ (...) lze policistu považovat za nestranného svědka tehdy, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo bylo kurčitému výsledku daného řízení. To např. znamená, že pochybnost o nestrannosti policisty jako svědka může vzniknout tehdy, je-li policista hodnocen, a to přímo nebo nepřímo, skrytě či oficiálně podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky nebo jiná protiprávní jednání. Je-li tedy chválen či odměňován v případě, že se mu daří zjistit a odhalit vysoký či nadprůměrný počet přestupků, a nebo je naopak kritizován či penalizován, nedaří-li se mu to. To je pak důvod ke zkoumání věrohodnosti, pravdivosti a přesvědčivosti jeho svědecké výpovědi. Nejvyšší správní soud v žádném případě nemá za to, že uvedené pozitivní či negativní motivační důvody nutně vedou v masovém měřítku k tomu, že policisté jako svědci vypovídají vědomě nepravdu. Pouze upozornil, že mohou vést v některých případech k takovému jednání a v jiných případech mohou vyvolat v policistovi subjektivní přesvědčení, že určité skutečnosti viděl, ač se nestaly, a nebo naopak neviděl, ač se staly (...)“.

Žalobce pak nesouhlasil ani s tím, jak byl odůvodněn druh sankce a její výše, v tomto směru je dle žalobce rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože rozhodnutí obou správních orgánů musí být srozumitelné pro všechny adresáty, nejen pro určitou odbornou vrstvu společnosti, k níž bezesporu správní orgán I. st. a zejména žalovaný patří.

Při ukládání sankce je správní orgán povinen zabývat se všemi okolnostmi, které zákon stanovuje či předpokládá a podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke které okolnosti přihlédl a ke které nikoliv. Dále je správní orgán povinen podrobně odůvodnit, jaký vliv měly všechny zjištěné okolnosti na ukládanou sankci a její výměru. K naplňování této povinnosti slouží přitěžující a polehčující okolnosti, které vypovídají o konkrétních okolnostech souvisejících se spácháním přestupku. Výše uložené sankce tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím pochyby o tom, že právě taková její výše odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu.

- způsob spáchání přestupkového jednání, následek, míra zavinění a osoba pachatele však takto hodnoceny nebyly (zda-li se jednalo o okolnosti přitěžující či naopak polehčující),
- jako polehčující okolnost byla hodnocena pouze skutečnost, že se jedná o výjezdovou komunikaci a ke spáchání přestupkového jednání došlo v nočních hodinách,
- naproti tomu jako okolnost přitěžující byla hodnocena fotodokumentace pořízena silničním radarovým rychloměrem, což dle mínění žalobce nelze považovat za okolnost odůvodňující druh a výši uložené sankce.
- správní orgán I. st. a následně žalovaný vymezil nesprávně naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku, neboť v daném případě – citace žalovaného: „(...)materiálním znakem je především zvýšení rizika, že při nedodržení rychlosti a náhle vzniklých situacích je brzdná dráha vozidla o několik metrů delší, což může znamenat i rozdíl mezi životem a smrtí jak řidiče, tak i ostatních účastníků provozu na pozemní komunikaci (...), lze sice obecně možno vnímat jako tvrzení pravdivé, nemá však žádnou oporu ve spisovém materiálu a nedoléhá tak na konkrétní jednání, jež je žalobci kladeno za vinu, neboť nejenže takové odůvodnění naplnění materiálního znaku přestupkového jednání je obecné a v rovině „hypotetické“, ale zejména pro nyní projednávanou věc zcela nepřipadné (k žádné takové situaci nedošlo, právě vzhledem k okolnostem – minimální provoz, noční doba, státní svátek, výjezdová komunikace bez zástavby a zvýšeného výskytu ostatních účastníků silničního provozu).

Žalovaný tak významným způsobem porušil zásadu, dle níž správní orgány mají vést řízení tak, aby posilovalo důvěru adresátů úkonů správních orgánů ve správnost rozhodování a aby přijatá rozhodnutí byla přesvědčivá. Tato zásada platí zejména (a nejen) pro vydávání individuálních správních aktů v řízení, v němž má být určité osobě uložena povinnost nebo odňato právo. Žalovaný (i správní orgán I. stupně) tak postupovaly procesně nekorektním způsobem, popřípadě nesprávně hodnotily důkazy, jež (ne) byly ve správním řízení provedeny (ústní jednání konané v nepřítomnosti žalobce, nemožnost seznámit se se všemi podklady rozhodnutí, nedostatečné vypořádání se s námitkami žalobce v souvislosti s postupem dle návodu k obsluze, nepřezkoumatelné odůvodnění sankce a její výměry atd). Žalobce tedy navrhoval, aby z důvodu shora uvedených krajský soud rozhodnutí žalovaného z 22.10.2012

zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a pokud pak jde o náklady řízení, aby soud zavázal žalovanému žalobci vzniklé náklady řízení zaplatit.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s obsahem žaloby nesouhlasí, má za to, že jeho rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci v souladu s ust. § 3 správního řádu a že k dokazování bylo použito všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci a které jsou v souladu s právními předpisy. Žalovaný má za to, že správní orgán I. stupně spolehlivě zjistil přesně a úplně skutečný stav věci a ani se nedopustil žádného procesního pochybení.

Žalovaný se při posuzování odvolání podaného žalobcem opíral o spis Policie ČR, č.j. KRPZ – 68343 – 2/PR-2011-150806-JMA, který obsahuje oznámení přestupku, oznámení přestupku sepsané na místě silniční kontroly, úřední záznam, fotografický snímek č. 8510, na kterém je zachycena RZ 1Z2 2207 na vozidle s údajem o rychlosti jeho jízdy pořízené dne 17.11.2011 ve 20:10 hod, kopii ověřovacího listu silničního radarového rychloměru AD 9C, v.č. 03/0011, vystavený autorizovaným metrologickým střediskem, RAMET CHM a.s. Kunovice, pod č. 107/11 ze dne 9.5.2011, který dokladuje řádnou kalibraci předmětného přístroje a jeho funkčnost a výpis z evidenční karty řidiče a dále o přestupkový spis Městského úřadu K.

Z příslušného spisového materiálu zpracovaného PČR vyplývá, že dne 17.11.2011 vykonávala hlídka PČR ve složení čtyř policistů (jejich jména i příjmení uvedena) dohled nad silničním provozem, a to měřením rychlosti pomocí ověřeného radarového měřiče rychlosti AD D9 v obci K. na ulici H.. V 20:10 hod bylo změřeno a předepsaným způsobem zastaveno osobní motorové vozidlo M. P., RZ, stříbrné barvy, majitele, uvedena adresa sídla) jedoucí ve směru z centra obce na obec R. Uvedenému vozidlu byla naměřena rychlost 78 km/h v obci. Jeho řidič tak překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h, čímž porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a tím se dopustil přestupku dle ust. § 125 c) odst. 1 písm. f), bod 3 zákona o silničním provozu. Jeho řidič byl vyzván k předložení dokladů předepsaných k provozu a řízení motorového vozidla a jako řidič byl zjištěn J. Ř.. Obviněný byl s přestupkem seznámen, avšak s tímto nesouhlasil a uvedl, že celou věc chce řešit ve správním řízení. Z tohoto důvodu s ním bylo sepsáno oznámení přestupku, na které se nevyjádřil a podepsal jej. Z úředního záznamu vyplývá, že vozidlo bylo po celou dobu od změření až po zastavení pod stálou vizuální kontrolou hlídky PČR. Z tohoto důvodu nebylo možné, aby došlo k záměně identifikace řidiče. Dále se ve vozidle žádná jiná osoba nenacházela. Dechová zkouška a lustrace byla negativní. Poté byla věc postoupena věcně i místně příslušnému správnímu orgánu k projednání, a to MěÚ K. K jednotlivým žalobním námitkám uváděl žalovaný:

Pokud se jedná o doručení předvolání k ústnímu jednání na den 23.4.2012, žalovaný uvedl, že s tvrzením žalobce se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí, když zdůvodnil skutečnost, že příslušné předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci doručeno za použití fikce dne 2.4.2012. Žalovaný je proto názoru, že nebylo v rozporu s právními předpisy, pokud správní orgán I. stupně vedl dne 23.4.2012 ústní jednání v nepřítomnosti obviněného. Pokud

se jedná o skutečnost, kdy žalobce uvádí, že sice uvedl ve svém odporu kromě adresy trvalého bydliště i adresu pro doručení a tuto nelze zaměňovat s adresou pro doručování, žalovaný uvedl, že se s tvrzením žalobce neztotožnil. Žalovaný je názoru, že pokud žalobce adresu pro doručení v příslušném odporu uvedl, vyjádřil tím jednoznačně svou vůli, aby mu správní orgán I. stupně na tuto adresu písemnosti týkající se příslušného řízení o daném přestupku na tuto adresu doručoval. Žalovaný dále uvedl, že v opačném případě by pak uvedení adresy pro doručení ze strany žalobce zcela pozbývalo svého smyslu. Pokud se jedná o tvrzení žalobce, že mu nebylo umožněno seznámit se před vydáním rozhodnutí ve věci s podklady rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, žalovaný uvedl, že o této skutečnosti byl jednak žalovaný vyrozuměn správním orgánem I. st. v příslušném předvolání k ústnímu jednání a jednak tuto povinnost správní orgán I. st. nemá, pokud je vedeno řízení v nepřítomnosti obviněného. Co se týká tvrzení žalobce, že nebyl seznámen s poskytnutím údajů z registru obyvatel Ministerstva vnitra ze dne 17.10.2012, žalovaný uvedl, že je názoru, že se jedná o údaje žalobce, které jsou mu známy a tyto údaje pouze žalovaný v registru obyvatel ověřuje a proto nemá povinnost jej s nimi seznamovat. Z uvedeného registru obyvatel taktéž žalovaný zjistil datum zřízení příslušné datové schránky žalobce a taktéž její identifikátor. Z poskytnutých údajů z registru obyvatel jednoznačně vyplývá, že datová schránka byla žalobci zřízena dne 28.6.2012. Nelze tedy ze strany žalobce tvrdit, že si žalovaný vyložil údaje z registru chybně, ve svůj prospěch a hovořit tak o nepravdivém důkazu. Pokud se jedná o tvrzení žalobce, že mu nemůže být k tíži, že v dobré víře předpokládal doručování písemností od příslušného orgánu prostřednictvím veřejné datové sítě, do datové schránky, pokud i jiné orgány státní správy tak činily, žalovaný uvedl, že žalobce nijak tuto skutečnost neprokázal a navíc ve svém odporu uvedl adresu pro doručení, na kterou mu správní orgán I. stupně doručoval. V této souvislosti žalovaný upozornil na rozsudek NSS, č.j. 5As 44/2007 – 93 ze dne 12.5.2008, kdy byl zaujat právní názor, že: *„Základním předpokladem efektivního správního řízení je vzájemná součinnost a spolupráce správních orgánů a účastníků řízení. Právě ve smyslu tohoto základního principu je nutno vidět a hodnotit konkrétní počínání účastníků řízení. Rovněž v tomto směru je totiž nutno spatřovat praktické naplnění smluvního pojetí státu, představujícího konsensuální odraz přesvědčení občanů o nutnosti existence této instituce k ochraně základních práv a svobod. Ve svých důsledcích by se totiž tento základní vzorec právních vztahů jevil jako zcela neefektivní, pakliže by v praxi bylo připuštěno zneužití jednotlivých procesních institutů k obcházení a k cíleným obstrukcím v konečném výsledku znemožňujícím faktické působení práva“*. Ve spojení s akcentem ochrany racionálního jednání a uvažování účastníků právních vztahů vyjádřeném v souvislosti s doručováním v rozsudku NSS, č.j. 2As 202/2004 – 43 ze dne 18.8.2005, nelze než jednání účastníka řízení, tedy obviněného spočívajícího v opakovaných omluvách hodnotit jako procesní obstrukci.

Pokud se jedná o námitku žalobce, že správní orgán I. stupně i žalovaný vycházely z kompletního spisového materiálu a jako důkazního prostředku použily úředního záznamu policistů, uvedl k tomu žalovaný následující: V daném případě žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že má za to, že správní orgán v souladu s ust. § 52 správního řádu provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, zejména tedy důkazy přestupkovým spisem. Přestupkový spis obsahuje veškeré nezbytné a potřebné dokumenty, ze kterých je zřejmý průběh dané události. Skutečnosti týkající se jednání obviněného jsou tedy dostatečně zdokumentovány. Zavinění na projednávaném přestupku bylo jasně prokázáno a skutková

zjištění jsou taková, že není pochybností o průběhu protiprávního jednání. Podklady v přestupkovém spise neobsahují žádné pro věc rozhodné rozpory, takže z nich mohl správní orgán vycházet. Žalovaný má za to, že správní orgán v souladu s ust. § 50 odst. 4 správního řádu hodnotil podklady a důkazy podle své úvahy, a že přitom přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedl obviněný a že se s veškerými okolnostmi a podstatnými skutečnostmi ohledně přestupku obviněného ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem vypořádal. Jako důkazů v daném případě použil záznamu o přestupku, který obsahuje i snímek ze záznamového zařízení silničního radarového rychloměru AD 9C, z jehož nezměnitelných údajů, které jsou přímo součástí fotografie, je patrné číslo snímku 8510, výrobní číslo zařízení 03/0011, čas 20:10 hod, den 17.11.2011 a rychlost 78 km/h s připojenou šipkou směřující dolů vyjadřující nastavení rychloměru na měření vozidel jedoucích proti. Na snímku je patrně zobrazení vozidla s registrační značkou 1Z2 2207. Uvedl dále, že měřidla musí mít platné typové schválení a každý jednotlivý kus musí být pravidelně ověřován. Rychloměry používané při výkonu dozoru nad bezpečností a plynulostí provozu na silničních komunikacích patří totiž mezi tzv. pracovní měřidla stanovená, neboť ve smyslu ust. § 3 odst. 3 písm. b) zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů užívají pro stanovení sankcí, poplatků, tarifů a daní a dále dle písm. f) téhož ustanovení při ochraně jiných veřejných zájmů chráněných zvláštními právními předpisy. Jejich ověřování potom podrobněji upravuje vyhláška č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu ve znění pozdějších předpisů, která v položce č. 2.2.1 své přílohy určuje, že silniční rychloměry používané při kontrole dodržování pravidel silničního provozu musí procházet ověřením ve lhůtě 1 roku. Pokud byl dne 9.5.2011 vydán ověřovací list k uvedenému rychloměru, pak to znamená, že až dne 17.11.2011 byl plně způsobilý k měření podle platných právních předpisů. Silniční měřidla rychlosti jsou v ČR schvalována s jednotnou odchylkou ± 3 km/h, pokud je zjištěná rychlost do 100 km/h, resp. ± 3 % při rychlosti nad 100 km/h. Je tedy vyloučeno, aby se přístroj po dobu platnosti svého ověřovacího listu při dodržování návodu k použití, jakož i postupu daných vyhláškou č. 262/2000 Sb., „rozladil“ nad rámec metrologicky přípustné odchylky měření. Uvedená odchylka slouží právě k tomu, aby přístroj mohl být používán k zákonem stanoveným účelům po celou dobu platnosti svého ověřovacího listu. Předmětná metrologická odchylka, jejíž faktická existence je spíše hypotetická, je navíc v celém svém rozsahu odečítána ve prospěch obviněného tak, jako by měřidlem byla zjištěná hodnota s maximální možnou nepřesností pro obviněného nejpriznivější. Pokud obviněný namítá nedodržení příslušného návodu k jeho použití, uvedl žalovaný, že tuto námitku a námitku vznesenou již ve vyjádření k podkladům rozhodnutí, že nelze ze spisového materiálu postavit najisto, zda-li obsluha měřicího zařízení byla osobou oprávněnou (proškolenou) k obsluze měřicího zařízení, považuje žalovaný nad limity zásady materiální pravdy. Pokud by správní orgány měly připustit pochybnosti o schopnosti policisty obsluhující radarový rychloměr s tímto zacházet, pak by bylo možné začít trvat na prokazování toho, zda vůbec dotyčná osoba přísluší k PČR, zda má obdobnou i zdravotní způsobilost k výkonu tohoto povolání, zda umí používat služební zbraň atp. Měření navíc prováděl policista přímo k tomu určený, tedy policista zařazený do výkonu služby dopravní policie. Podepsané úřední osobě je navíc známo, že obsluha uvedeného typu měřicího přístroje spočívá toliko v nastavení směru (v daném případě, kdy bylo změřeno protijedoucí vozidlo se jedná o „příjezd“) a nastavení limitu rychlosti vozidel, při jejímž překročení se změření provede spolu se zajištěním záznamu. Funkce přístroje je naprosto automatická, přičemž při jakémkoliv chybném měření, nebo při ztrátě napětí dojde

automaticky k vypnutí přístroje. Tato rychlost je na snímku vozidla obviněného uvedena číslem 78 km/h. Zpochybňovat v tomto směru schopnosti policisty již zachází do roviny absurdity. V tomto směru se obdobně vyjádřil i NSS v rozsudku č.j. 7As 18/2011 – 54 ze dne 3.3.2011. Navíc je žalovaný názoru, že měření rychlosti je úkolem policistů, kteří jsou v této činnosti patřičně vyškoleni a nikoliv správního orgánu. Pokud měl žalovaný k měření policisty námitky, bylo namístě tuto uplatnit přímo u policistů při silniční kontrole, což však žalobce neučinil, ani neuvedl, že byl měřen mimo obec. Žalovaný proto nemá důvod o naměřené rychlosti policii ČR v daném případě pochybovat. K námitce žalobce, že policisté mají vlastně vždy pravdu a nemají na výsledku řízení sebemenší osobní zájem, žalovaný uvedl, že pokud se ve svém rozhodnutí zabýval policisty, reagoval tak právě na námitku žalobce. Ve svém rozhodnutí uvedl, že „K námitce obviněného ohledně policistů odvolací orgán uvádí, že ze spisového materiálu neshledal pochybení na straně správního orgánu. Odvolací orgán dále uvádí, že vždy existuje riziko zneužití síly, a to jakkoliv, ať již fyzické, duševní, síly v podobě zákonem svěřené veřejnoprávní moci, zneužití něčí závislosti atp. Proto čím vyšší mocí disponuje jakýkoliv subjekt, tím přísnější jsou postihy za její zneužití. U policistů se mimo možného trestního stíhání nabízí ztráta zaměstnání a zároveň ztráta způsobilosti takové nebo podobně kvalifikované zaměstnání znovu nabýt. Je to naopak obviněný, který v případě prokázání nepravdivosti svých tvrzení nemá tak říkajíc co ztratit, popř. toho ztratí mnohem méně v důsledku toho, že bude uznán vinným projednávaným přestupkem, než policista usvědčený z trestného činu. Jsou samozřejmě případy, kdy policisté skutečně zcela úmyslně zneužili svoji pravomoc, za což byly pravomocně odsouzeni. Odvolací orgán nepovažuje za šťastné, ani minimálně racionální, aby se věrohodnost zasahujícího policisty posuzovala podle nemnoha selhavších jednotlivců k PČR příslušející. Věrohodnost policisty by naopak měla být pověřována především jeho úlohou, postavením, která mu ze zákona přísluší s vědomím, že jakékoliv zneužití zákonem přiznaných pravomocí znamená buď kázeňský, popřípadě trestní postih. Absurditu skutečností uváděných obviněným umocňuje fakt, že policista ve svém služebním slibu, bez jehož složení by nevznikl vůbec služební poměr příslušníka bezpečnostních sborů, se zavazuje mj. nasadit život za zájmy ČR. Policista tedy při své práci je nucen upřednostnit život jiných nad ochranou života svého. Tím menší opodstatnění tak má minimalistické pojetí spravedlnosti prezentované obviněným. Taktéž námitka obviněného, že v honbě za přesvědčivostí uvádí ať již vědomě či nevědomě zavádějící a nepravdivé údaje, považuje žalovaný za irrelevantní. Pouze doplňuje, že pokud obviněný na své námitce trvá a pokud je schopen toto tvrzení věrohodně doložit, pak má možnost podat na uvedené policisty stížnost na příslušném územním odboru PČR K. nebo na Krajském ředitelství policie Zlínského kraje ve Zlíně, nebo u kontrolního orgánu Policie či Inspekce policie ČR“.

Žalovaný dále uvedl, že daný přestupek nebyl dokumentován v tomto případě smysly policistů, ale přístrojem určeným k měření rychlosti a proto je také nebylo v souladu se zásadou procesní ekonomie nutno vyslýchat.

Co se týče odůvodnění sankce, žalovaný uvedl, že ve svém rozhodnutí příslušné odůvodnění správního orgánu doplnil tak, aby zcela odpovídalo ust. § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Neztotožňuje se s žalobcem, že odůvodnění druhu sankce a její výměry je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť rozhodnutí správního orgánu I. stupně a následně žalovaného, musí být srozumitelné pro

všechny adresáty. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí, v odůvodnění sankce zohlednil ust. § 12 odst. 1 přestupkového zákona, tj. bylo přihlédnuto k závažnosti přestupku, ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za níž byl spáchán k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele. Správní orgán mimo jiné uvedl, že se jednalo o závažný přestupek, spáchaný vědomým nedbalostním jednáním, kdy žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, stanovenou pro jízdu v obci a věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Dále uvedl, že následkem jednání žalobce bylo ohrožení zájmu chráněného zákonem, což je bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, ochrana zdraví a majetku osoby. Toto hodnocení správního orgánu I. stupně pak žalovaný doplnil v tom směru, že spácháním uvedeného přestupku nedošlo ke škodě na majetku, ani na zdraví či životě osob. Pokud se jedná o polehčující okolnosti případu, doplnil žalovaný, že za něj lze považovat skutečnost, že se v daném případě jednalo o výjezdovou komunikaci a přestupek byl spáchán v nočních hodinách, když již na předmětné komunikaci není velký provoz, což uvedl správní orgán I. stupně. Jako přitěžující okolnost zhodnotil správní orgán I. stupně to, že se obviněný již v minulosti, a to v roce 2009 dopustil přestupku překročení rychlosti a naměřená rychlost žalobce byla v daném případě vysoká. Pokud se jedná o osobu pachatele, správní orgán I. stupně uvedl, že z výpisu jeho karty řidiče bylo zjištěno, že žalobce není zcela bezúhonným řidičem, protože má záznamy o 5-ti přestupcích. Pohnutky žalobce nebyly správním orgánem I. stupně hodnoceny, neboť mu nejsou známy, protože se žalobce k přestupku nedoznal. Pokud žalobce uvádí, že jako přitěžující okolnost byla správním orgánem I. stupně hodnocena fotodokumentace pořízena silničním radarovým rychloměrem, žalovaný uvedl, že tuto část věty žalobce vytrhl z kontextu. Je zcela pochopitelné, že nelze hodnotit jako přitěžující okolnost fotodokumentaci, ale správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že *v neprospěch obviněného při stanovení výše sankce stála fotodokumentace pořízena silničním radarovým rychloměrem, kdy naměřená rychlost byla vysoká a při náhle vzniklých situacích by nemohl adekvátně reagovat ...*Z uvedeného je zřejmé, že za přitěžující okolnost považuje správní orgán I. stupně vysokou rychlost žalobce v inkriminovanou dobu, která vyplývá z fotodokumentace pořízené silničním radarovým rychloměrem.

K námitce žalobce, co se týká nesprávné naplnění materiální stránky přestupku, žalovaný uvedl, že aby určité jednání naplnilo skutkovou podstatu přestupku a jeho pachatel tak mohl být za tento přestupek případně postižen, musí být vždy a současně splněny dané předpoklady: Jednání musí být výslovně za přestupek označeno v přestupkovém zákoně (tzv. formální stránka přestupku) a musí být dána jeho společenská škodlivost, spočívající v porušení nebo jen ohrožení společenského zájmu (tzv. materiální stránka přestupku). Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí mimo jiné uvedl, že: *„materiální znak přestupku upravený v § 2 odst. 1 přestupkového zákona je naplněn porušením nebo ohrožením zájmu společnosti, přičemž chráněný zájem je zde bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích a potažmo i zachování života a zdraví všech osob. Materiálním znakem je především zvýšení rizika, že při nedodržení rychlosti a náhle vzniklých situacích je brzdná dráha vozidla o několik metrů delší, což může znamenat i rozdíl mezi životem a smrtí jak řidiče, tak ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích“*. Žalovaný k tomu uvedl, že žalobce ve svém námitce opět vytrhl část věty z kontextu. Žalovanému se ke konstatování

správního orgánu I. stupně nejeví hypotetické, a to ani v daném případě, kdy k následkům na životě, zdraví a majetku nedošlo jen shodou šťastných náhod.

Pokud se jedná o tvrzení žalobce, že žalovaný významným způsobem porušil zásadu podle níž správní orgány mají vést řízení tak, aby posilovalo důvěru adresátů úkonů správních orgánů ve správnost rozhodování a aby přijatá rozhodnutí byla přesvědčivá, žalovaný uvádí: Co se týká namítaného hodnocení důkazů, ústního jednání konaného v nepřítomnosti žalobce, nemožnost seznámit se se všemi podklady rozhodnutí, nedostatečné se vypořádání s námitkami žalobce v souvislosti s postupem dle návodu k obsluze, nepřezkoumatelné odůvodnění sankce, žalovaný uvádí, že ke všem námitkám žalobce se již výše vyjádřil.

Tvrzení žalobce, že správní orgán I. stupně dostatečně přezkoumatelně neodůvodnil, proč rozhodl a jak rozhodl, žalovaný uvedl, že ji považuje za irelevantní, protože uvedenou námitkou se již zabýval v napadeném rozhodnutí. Ani námitku, že ani žalovaný dostatečně neodůvodnil, proč rozhodl jak rozhodl, žalovaný považuje rovněž za irelevantní, s ohledem, na odůvodnění rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný naopak uvedl, že žalobce se snaží své procesní taktizování svalit na libovůli a zneužívání vrchnostenského postavení žalovaného a vyhnout se tak odpovědnosti za spáchaný přestupek. Žalovaný uvedl, že na rozdíl od tvrzení žalobce, má za to, že žalobci neodepřel jak zákonem, tak ústavním pořádkem zaručené právo na spravedlivý proces a navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud zjistil z připojených správních spisů, že správní orgán I. stupně i žalovaný měl při rozhodování k dispozici spis Policie ČR, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, územní odbor K., dopravní inspektorát č.j. KRPZ – 68343-2/PŘ-2011-150806 – JMK, které obsahuje oznámení přestupku ze dne 17.11.2011, kde je popsáno přestupkové jednání žalobce a datum spáchání přestupku, úřední záznam sepsaný PČR, dopravní inspektorát, územní odbor K. ze 17.11.2011, jehož součástí je snímek ze záznamového zařízení silničního radarového rychloměru AD 9C, č. snímku z měřiče 8510, na němž je viditelné datum 17.11.2011, čas 20:10:28 h, rychlost 78 km/h, registrační značka měřeného vozidla 1Z2 2207, stanoviště policistů uvedeno K., H. a místo měření uvedeno u psychiatrické léčebny. Součástí spisu policie je i ověřovací list č. 107/11 silničního radarového rychloměru AD 9C a oznámení přestupku, kdy 18.11.2011 přestupkové jednání žalobce PČR oznamuje MěÚ K., odbor dopravy.

MěÚ K. pak dne 1.12.2011 vydal příkaz o uložení pokuty, kdy uznal žalobce vinného z přestupku popsaného PČR a uložil mu pokutu ve výši 3.000,-Kč, přičemž si vyžádal výpis z karty řidiče. Tento příkaz se pokusil městský úřad doručit prostřednictvím Městské policie Holešov, která vrátila příkaz nedoručený s úředním záznamem, že vrací písemnost určenou do vlastních rukou pro adresáta J. Ř., nar., bytem Uvedeno, že dle zjištění Městské policie se na uvedené adrese již delší dobu nevyskytuje.

30.1.2012 (doručeno na MěÚ K. 1.2.2012) podal do uvedeného příkazu odpor J. Ř., když uvedl, že si není vědom skutečností, jež jsou mu kladeny za vinu, rovněž tak okolností, za kterých mělo být přestupkové jednání spácháno a navrhoval, aby přestupkové řízení bylo vůči němu zastaveno. Na tomto odporu žalobce uvedl datum narození, a dále trvale bytem, **adresa pro doručení:** .

1.2.2012 zasílal pak MěÚ K. žalobci předvolání k ústnímu jednání a seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí na adresu Předvolán byl na 29.2.2012 ve 13:00 hod a mimo jiné v tomto předvolání bylo uvedeno, že žalobci je dána možnost v souladu s ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, seznámit se s obsahem spisového materiálu a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům s tím, že pokud se nedostaví k ústnímu jednání, může takto učinit do 7 dnů ode dne 29.2.2012 (datum konání ústního jednání na MěÚ K.), a to po předchozí telefonické domluvě (uveden odbor, patro, č. dveří i číslo telefonu).

16.2.2012 zaslal žalobce omluvu z nařízeného jednání z důvodu rehabilitačního ozdravného pobytu v zahraničí od 18.2. do 6.3.

8.3.2012 (doručeno MěÚ K. 12.3.2012) žalobce doplnil omluvu z 16.2.2012 a zaslal potvrzení o pobytu v zahraničí a lékařskou zprávu a rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti. Uvedl, že pobyt v zahraničí byl ukončen mimořádnou událostí 26.2.2012 (dne 25.2.2012 došlo ke zranění). Dále uvedl, že stanovené vycházky jsou pouze z důvodu zajištění nezbytných základních potřeb zraněné osoby, rozhodně nejsou stanoveny v souvislosti s možností „vycházek“ neboť žalobcova mobilita je v současné době značně omezena. Pokud jde o přílohy této omluvy, je jím lékařská zpráva z chirurgické ambulance v H. (datum vystavení není uvedeno), v níž sděleno, že J. Ř., nar., bytem se při pádu na snowboardu 25.2.2012 zranil na pravém koleni, uvedeno mimo jiné doporučení, a to šetření končetiny, fixace kolena ortézou, pracovní neschopnost vystavena, kontrola na uvedené chirurgické ambulanci 5.3.2012, pod tím razítko a podpis lékaře.

Pokud jde o další přílohu omluvy jedná se o Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti II., díl, z níž vyplývá, že pokud jde o žalobce, je práce neschopen od 27.2.2012 a z této „neschopenky“ vyplývá, že datum kontroly je stanoveno na 5.3.2012, další kontrola 26.3.2012 a pokud pak jde o další přílohy omluvy, je jím poukaz ze zahraničí vystavený na jméno M. Ř., nar.

Žalobce byl pak předvolán k dalšímu jednání dne 22.3.2012, a to na den 23.4.2012 ve 14:00 hod. předvolánka byla zasílána na adresu a ze záznamu z doručky, kde je uvedeno i jméno a příjmení poštovní doručovatelky, je uvedeno, že adresát nebyl zastižený,

zásilka byla připravena k vyzvednutí od 23.3.2012 a že byl žalobce vyzván k vyzvednutí uložené zásilky a byl poučen o důsledcích nevyzvednutí nebo odmítnutí převzetí zásilky.

7.4.2012 (doručeno MěÚ K. 11.4.2012 byl MěÚ K. doručeno Sdělení žalobce, a to Žádost o přerušení řízení, v němž žalobce sděloval, že jeho zdravotní stav je doposud neuspokojivý, nemůže plnohodnotně hájit svá práva oprávněné zájmy a současně se nechce vzdát svých procesních práv a žádal proto, aby správní orgán přerušil řízení na dobu nezbytně nutnou, nejdéle do 31.5.2012. Zaslal také kopii Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, díl II., z něhož vyplývá, že žalobce je v pracovní neschopnosti od 27.2.2006, má stanoveny vycházky od 28.3.2012 (uvedeno od do, toto nečitelné, kontroly byly stanoveny na 5.3, 26.3 a 12.4.2012) a součástí je i lékařská zpráva z chirurgické ambulance v H.z 26.3, kde uvedeno, že subjektivně se pacient cítí lépe, orthésa ex, klinicky pravé koleno bez otoku a výpotku, palp. citlivé na zevní straně, vazy pevné, koleno stabilní. Doporučeno orthésa ex, bez berlí, na končetinu došlapovat, doma posilovat, kontrola 12.4.2012.

18.4.2012 zasílal MěÚ K. na adresu sdělení (adresát nebyl zastižen, zásilka byla uložena a připravena k vyzvednutí 19.4.2012 s „Výzvou“ – osobně žalobce převzal 30.4.2012), v němž MěÚ K. sděluje žalobci k žádosti o přerušení řízení, že správní orgán již další omluvu neakceptuje, jelikož z lékařské zprávy je patrné, že má stanovené vycházky a jeho zdravotní stav a úraz ho natolik neomezuje, aby nemohl být účasten ústního jednání. Dle lékařské zprávy může chodit bez berlí a na končetinu může došlapovat. Ke stanovení zmocněnce měl dostatečně dlouhou dobu a tuto nevyužil ani v době, kdy neměl na končetině úraz. Dále byl poučován mimo jiné dle § 36 odst. 3 správního řádu, tedy že je mu dávana možnost do 5-ti dnů od obdržení uvedeného sdělení seznámit se s obsahem spisového materiálu a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům.

23.4.2012, jak vyplývá z Protokolu, proběhlo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, byl proveden důkaz spisem PČR DI K., č.j.: KRPZ-68343/PŘ-2011-150806-JMA, uvedeno, které konkrétní důkazy z tohoto spisu policie byly přečteny a dále mimo jiné uvedeno, že dne 18.4.2012 byl J. Ř. sděleno, že správní orgán již další omluvu neakceptuje, jelikož z lékařské zprávy je patrné, že má stanovené vycházky a jeho zdravotní stav a úraz ho natolik neomezuje, aby nemohl být účasten jednání. Uvedeno, že k ústnímu jednání dne 23.4.2012 se obviněný z přestupku nedostavil, proto byl přestupek v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích projednán v jeho nepřítomnosti.

9.5.2012 bylo doručeno MěÚ K. vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí, kde žalobce uvádí, že dle něho nelze ze spisového materiálu postavit najisto, zda-li obsluha měřicího zařízení byla osobou oprávněnou (proškolenou) obsluhuje měřicího zařízení. Dále uváděl, že dne 17.11.2011 kolem 20:10 hod v obci K., ul., ve směru jízdy na obec R., nepřekročil maximální povolenou rychlost stanovenou obecnou úpravou dle ust. § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Policisty byl zastaven a kontrolován, ale za zcela odlišné přestupkové jednání. Dále pak popisoval svůj zdravotní stav a uvedl, že si není vědom skutečností, jež jsou mu kladeny za vinu a trvá na ústním

projednání přestupkového jednání, aby byla zachována zákonnost ve smyslu ust. § 74 přestupkového zákona.

Dne 18.7.2012 bylo vydáno MěÚ K., odbor občansko-správních agend, oddělení dopravy a silničního hospodářství pod č.j.: MeÚKM/080968/2011 rozhodnutí, kterým byl žalobce J. Ř. uznán vinným z přestupkového jednání tím, že 17.11.2011 kolem 20:10 hod v obci K., na ul. H., ve směru jízdy na obec R., při řízení motorového vozidla zn. M. P. RZ., nerespektoval rychlost jízdy stanovenou pro daný úsek 50 km/hod, kdy byla hlídkou PČR, dopravním inspektorátem K. prostřednictvím silničního radarového rychloměru AD 9C, naměřena průjezdová rychlost 78 km/hod, při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/hod, byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 75 km/hod. Uvedeno, že výše uvedeným jednáním jmenovaný porušil ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. a tím naplnil skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 125 c) odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a za uvedené jednání mu byla v souladu s ust. § 125 c) odst. 4 písm. e) zákona č. 361/2000 Sb., a v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona uložena sankce, a to pokuta ve výši 3.000,-Kč a byl zavázán k povinnosti nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,-Kč.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání.

Zejména v něm uvedl (i v pozdější žalobě), že nebyl předvolán řádně k ústnímu jednání stanovenému na 23.4.2012. Poukázal na to, že v této době měl již aktivní datovou schránku a správní orgán pochybil, pokud písemnosti doručoval prostřednictvím držitele poštovní licence. Dále zejména zdůraznil, že bylo porušeno jeho právo dané mu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, resp. čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, kdy žalobce trval na osobní účasti u ústního jednání, což nebylo respektováno, neboť žalobce nebyl řádně předvolán a poté uváděl další skutečnosti, jež později uvedl (a byly již citovány) v podané žalobě.

Žalovaný o odvolání žalobce rozhodl 22.10.2012, a to tak, jak bylo již v odůvodnění tohoto rozsudku uvedeno, když kromě upřesnění místa spáchání přestupkového jednání bylo zcela akceptováno rozhodnutí prvostupňového správního orgánu.

Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na 26.6.2013, kdy zástupce žalobce znovu zopakoval, že žalobce zákonným způsobem nebyl předvolán k nařízenému jednání, neboť v době, kdy byl předvoláván prostřednictvím České pošty měl již zřízenou datovou schránku, a to ode dne 13.3.2012, takže mu mělo být doručováno do datové schránky, což se však nestalo. Žalobce byl předvolán na adresu, kterou uvedl v odporu proti příkazu o uložení pokuty, kde uváděl adresu pro doručení. Toto je však nerozhodné, nemá žádný právní význam, že tuto adresu pro doručení uvedl, již v té době měl být předvoláván k ústnímu jednání prostřednictvím datových schránek. Když byl žalobce předvoláván na adresu, kterou uvedl jako adresu pro doručení, na této adrese si žalobce osobně zásilku nevyzvedl a bylo mu

doručeno fikcí. Bylo to tak, že v uvedené době byl žalobce v pracovní neschopnosti, zásilky si nemohl vyzvednout a to ho také vedlo k tomu, že si zřídil datovou schránku. O nařízeném jednání nevěděl, proto se k němu nemohl dostavit.

U tohoto jednání zástupkyně žalovaného uvedla, že k nařízenému jednání na 23.4.2012 byl žalobce řádně předvolán, a to na adresu, kterou uvedl jako adresu pro doručování v odporu, který podal proti příkazu o uložení pokuty. Toto předvolání bylo doručeno fikcí. Žalobce se o předvolání k nařízenému jednání dozvěděl, vyplývá to jednoznačně z toho, že na toto předvolání reagoval, a to tak, že požádal o přerušení řízení. Zástupkyně žalovaného pak odkázala na rozsudek NSS č.j. 1As 90/2010 – 95, v němž je uvedeno, že smyslem a cílem doručování je seznámit adresáta zásilky s obsahem doručované písemnosti. Žalobce měl možnost se s obsahem písemnosti seznámit, nedodržení předepsaného způsobu nemá vliv na platnost doručení ani jeho zákonnost. Dále pak uvedla, že žalovaný v průběhu odvolacího řízení požádal Ministerstvo vnitra ČR o Poskytnutí údajů z registru obyvatel fyzické osobě, kde z bodu 9 týkající se záznamu o zřízení datové schránky a identifikátor DS vyplývá, že DS byla žalobci zřízena 28.6.2012. Žalobce se o nařízeném jednání dozvěděl a mohl se k němu dostavit a umožňovalo mu to již také jeho zdravotní stav, neboť z lékařské zprávy založené ve spise vyplývá, že nebyl v pohybu omezen tak, že by mu to neumožnilo osobní účast u jednání. Navíc byl k ústnímu jednání předvolán na dobu, kdy měl povoleny vycházky. Zákonodárce jistě neměl na mysli, jak zdůraznila, zneužívání datových schránek, pokud se žalobce o nařízeném jednání dozvěděl jiným způsobem, což se dozvěděl a je to prokazatelné. V jeho případě šlo o taktizování, aby přestupek nemohl být projednán ve lhůtě stanovené v zákoně o přestupcích.

Zástupce žalobce pak uvedl, že zástupkyně žalovaného z rozhodnutí NSS č.j. 1As 90/2010 – 95 nekonstatovala to podstatné, a to je ta skutečnost, že až v případě, nebylo-li možné doručit písemnost do datových schránek, doručí správní orgán zpravidla na adresu, kterou si účastník řízení zvolí. Předvolání k jednání mělo být tedy doručeno do datové schránky a až v případě, že by se tímto způsobem nepodařilo doručit, mělo být doručováno na adresu, kterou si žalobce zvolil nebo na adresu trvalého pobytu.

Žaloba důvodná není.

Skutkové a právní zhodnocení soudem.

Zásadní žalobní námitkou žalobce bylo, že nebyl zákonným způsobem předvolán k nařízenému jednání, když mu nebylo doručováno do datových schránek, nebyla respektována důvodná a včasná omluva žalobce, který měl zájem se ústního projednání přestupku zúčastnit, proto nemohlo být náležitě zjištěn skutkový stav věci, když žalobce se nemohl ani vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí a navrhopat případně další dokazování. Rozhodnutí z těchto důvodů je tedy rozhodnutím nezákonným, když navíc nebylo ve výroku rozhodnutí přesně označeno místo, kde k měření rychlosti došlo, když údaj „u psychiatrické léčebny“ je nepřesný a žalobce konstantně tvrdí, že k měření rychlosti došlo mimo obec.

K jednotlivým žalobním námitkám, jež soud nepokládá za důvodné, uvádí následující.

Podle § 19 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen „správní řád“) písemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil. Správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Nelze-li písemnost takto doručit, může ji doručit správní orgán sám; v zákonem stanovených případech může písemnost doručit prostřednictvím obecního úřadu, jemu naroven postaveného správního orgánu (dále jen „obecní úřad“) nebo prostřednictvím policejního orgánu příslušného podle místa doručení; je-li k řízení příslušný orgán obce, může písemnost doručit prostřednictvím obecní policie.

Podle odst. 2 § 19, není-li možné písemnost doručit prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, lze ji doručit také prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.

Zásady doručování stanovené v § 19 správního řádu při doručování správní orgán neporušil, neboť žalobce sám v odporu proti příkazu o uložení pokuty za přestupek datovaný dnem 30.1.2012 uvedl v záhlaví své jméno, příjmení, datum narození, trvalé bydliště a adresu pro doručení, a to 769 01 Holešov, Novosady 1503. Od té doby, kdy žalobce tuto adresu pro doručení uvedl a nelze si to vykládat jinak, než že na tuto adresu mají být písemnosti žalobci doručovány, správní orgán všechny následné písemnosti doručoval, a to i předvolání k jednání ze dne 1.2.2012 i 22.3.2012.

V obou případech bylo doručeno fikcí, což je v souladu se zákonem a je zcela evidentní, že tato předvolání k jednání, a to obě se do dispoziční sféry žalobce dostaly, neboť žalobce na ně reagoval. V prvním případě omluvou z nařízeného jednání datovanou dnem 16.2.2012, doručenou MěÚ K. 20.2.2012 a ve druhém případě žádosti o přerušení řízení datovanou dnem 7.4, doručené MěÚ K. 11.4.

Žalobce byl tedy řádně, zákonným způsobem předvolán k nařízenému ústnímu jednání o přestupku, a to na adresu, kterou si sám pro doručení zvolil.

Pokud jde o jeho námitku, že v případě druhého předvolání k ústnímu projednání přestupku ze dne 22.3.2012 mu mělo být doručováno do DS, kterou měl zřízenou od 3.3.2012, soud uvádí.

Protože žalobce tuto námitku uplatnil i v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, žalovaný učinil dotaz na Ministerstvo vnitra ČR. Ten mu poskytl údaje z registru obyvatel fyzické osoby, kde pod bodem 10 – záznam o zřízení datové schránky a identifikátor datové schránky je uvedeno, že datová schránka žalobci byla zřízena od 28.6.2012.

Žalobce sice tvrdil, že datovou schránku měl zřízenou již od 13.3.2012, nicméně v tomto směru žádný doklad v průběhu soudního řízení nepředložil, šlo pouze o jeho tvrzení, ničím nepodložené, když soud, stejně jako žalovaný, vycházel z údajů poskytnutého Ministerstvem vnitra ČR, tj. že datová schránka a identifikátor DS byl zřízen od 28.6.2012. Tento údaj soud pokládá za údaj pravdivý, ničím nebyl vyvrácen, takže je zcela evidentní, že správní orgán nemohl zasílat žalobci předvolání k nařízenému jednání dne 22.3.2012 na den 23.4.2012 do datové schránky.

Soud tedy uzavírá k této žalobní námitce, že doručováno žalobci bylo řádně, zákonným způsobem, na adresu, kterou sám žalobce sdělil správnímu orgánu.

Podle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, o přestupku koná správní orgán v I. stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Správní orgán ve věci nařídil ústní jednání na den 29.2.2012, k němuž se žalobce nedostavil, 20.2.2012 však zaslal omluvu, z důvodu, že v tuto dobu bude na dlouhodobě plánovaném pobytu v zahraničí od 18.2.2012 do 6.3.2012. Tuto omluvu pak doplnil podáním doručeným MěÚ K. 12.3, kdy sděloval, že zahraniční pobyt byl ukončen mimořádnou událostí dne 26.2, když dne 25.2 došlo ke zranění. Sdělil sice, že lékař mu povolil vycházky, ty jsou však nezbytné z důvodu zajištění základních potřeb zraněné osoby a mobility žalobce, jak uvedl je značně omezena. Součástí této omluvy byla i kopie rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti díl II. a lékařská zpráva.

22.3.2012 bylo pak nařízeno další jednání na den 23.4 ve 14:00 hod.

Žalobce se opět omluvit (omluva doručena 11.4.2012) s ohledem na svůj zdravotní stav, požadoval, neboť se chce jednání zúčastnit, aby bylo jednání přerušeno nejdéle do 31.5.2012. Žalobce zaslal opět kopii II. dílu neschopenky, z níž vyplynulo, že žalobce je práce neschopen od 27.2.2012, lékařské kontroly byly stanoveny na 5.3, 26.3 a 12.4.2012 a předložil i lékařskou zprávu ze dne 26.3.2012, kde uvedeno, že subjektivně se cítí pacient lépe, koleno bez otoků a výpotků, citlivé na zevní straně, vazy pevné, koleno stabilní. Byla chůze již bez berlí, na končetinu došlapovat, kontrola 12.4.2012.

Na žádost o přerušení řízení 18.4.2012 odpověděl žalobci MěÚ K., kdy žalobci sděloval, že správní orgán již další omluvu neakceptuje, a to proto, že z lékařské zprávy je patrné, že má stanovené vycházky a zdravotní stav žalobce a jeho úraz ho natolik neomezuje, aby se nemohl zúčastnit jednání, když dle lékařské zprávy může chodit bez berlí a na

končetinu může došlapovat. V tomto sdělení byl žalobce mimo jiné poučen dle § 36 odst. 3 správního řádu.

23.4.2012 proběhlo pak ústní jednání v nepřítomnosti žalobce.

Krajský soud k omluvě žalobce a k tomu, že 23.4.2012 bylo jednáno bez jeho přítomnosti uvádí, že ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích umožňuje správnímu orgánu věc projednat v nepřítomnosti obviněného z přestupku, ovšem pouze v případě, že se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Soud uvádí, že žalobce se omluvil ze dvou nařízených ústních jednání a jako důvod omluvy uvedl zdravotní stav po úrazu z 25.2.2012 a doložil kopie pracovní neschopenky a lékařskou zprávu.

Soud v tomto směru uzavírá, že v případě žalobce a nařízeného jednání na 23.4.2012 již nebyl důležitý důvod na straně žalobce, pro který by se nemohl dostavit k nařízenému jednání. Správní orgán správně upozornil žalobce 18.4.2012, že další omluvu již nebude akceptovat a uvedl důvody tohoto. S nimiž soud souhlasí, neboť z lékařské zprávy z 26.3.2012 vyplynulo, že žalobce může již na nohu došlapovat, chodí bez berlí, takže, když chůze byla již povolena, nebyl důvod se k jednání nedostavit, zvláště, když jednání bylo nařízeno v době, když byl sice v pracovní neschopnosti, ale měl na dobu, v níž bylo jednání nařízeno, povoleny vycházky. Zdravotní stav tedy 23.4.2012 neznemožňoval žalobci ústního jednání se zúčastnit, a to vyplynulo z lékařské zprávy. Také soud ji posoudil tak, že zdravotní stav žalobce již dovoľoval se jednání zúčastnit a tento vědět ze sdělení správního orgánu, jak se na možnost či nemožnost zúčastnit se jednání dívá správní orgán.

Když se tedy žalobce 23.4.2012 k jednání nedostavil po předchozím upozornění správního orgánu, soud v tomto směru omluvu žalobce vidí jako taktizováno, a to proto, aby uplynula jednorozční lhůta, po níž by již nebylo možno přestupek projednat. Ze strany žalobce šlo tedy o pouhé prodloužení přestupkového řízení.

Ani tato námitka žalobce tedy důvodná není.

Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Žalobce již při zahájení řízení byl poučován dle § 36 odst. 3 správního řádu, stejně tak byl opětovně poučován ve sdělení zasílané žalobci správním orgánem 18.4.2012, kdy mu bylo sdělováno, že další omluvu správní orgán již neakceptuje.

Soud uzavírá, že v průběhu správního řízení, a to i před vydáním rozhodnutí žalobci byla dána možnost se k podkladům rozhodnutí vyjádřit a v tomto směru byl správním orgánem i řádně poučen, a to během správního řízení dokonce dvakrát. Bylo na samotném žalobci, že pokud měl za to, že je třeba dokazování doplnit, aby byl v tomto směru aktivní, popsal, pokud viděl přestupkové jednání, z něhož je obviněn, jinak, sám navrhl případně provedení dalších důkazů. Bylo tedy pouze věcí žalobce, že se jednání týkající se projednání přestupku nezúčastnil, případně nenahlédl do správního spisu, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí či navrhl případně další důkazy.

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, v němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

V souladu s tímto zákonným ustanovením správní orgány postupovaly, skutkový stav byl náležitě zjištěn, a to ze spisu PČR, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, územní odbor K., dopravní inspektorát, č.j. KRPZ – 63343-2/PŘ-2012-150806-JMA.

Není pravdivé tvrzení, že by bylo rozhodnutí správních orgánů postaveno na úředním záznamu ze 17.11.2011, pod nímž jsou uvedena jména a příjmení čtyř policistů, kteří uvedeného dne prováděli měření rychlosti vozidla řízeného žalobcem pomocí radarového měřiče rychlosti AD 9C u vozidla RZ 1Z2 2207.

Toto byl pouze jeden z provedených listinných důkazů, když v tomto úředním záznamu jsou pouze popsány skutečnosti z prvotního dokumentu tj. Oznámení přestupku ze 17.11.2011, v němž se popisuje přestupkové jednání, kterého se dopustil žalobce.

Další listinné důkazy jsou zejména fotografie, z nichž vyplývá, že rychlost vozidla byla měřena radarem, že bylo měřeno vozidlo rz. 1Z2 2207, a to 17.11.2011 ve 20:10:28 h., a to na stanovišti K. – H. ulice u psychiatrické léčebny, naměřena rychlost 78 km/hod, přičemž rychlost v měřeném místě je povolena 50 km/h. a rychlost měřil policista M. K. K tomuto je připojen ověřovací list č. 107/11 vystavený 9.5.2011 AMS K22, autorizované metrologické středisko, když ověření bylo provedeno 9.5.2011 a ověření platí, jak vyplývá z ověřovacího listu, do 8.5.2012 a jedná se o měřidlo, a to silniční radarový rychloměr AD 9C (uvedeno výrobní číslo měřicí části i výrobní číslo senzoru).

Záznam o přestupku doplněný oznámením přestupku a ověřovacím listem je dostatečným důkazem o tom, že přestupkové jednání (překročení dovolené rychlosti) 17.11.2011 v 20:10 v obci K. na ulici Havlíčkova u psychiatrické léčebny bylo žalobci zcela jednoznačně prokázáno.

Pokud pak žalobce zpochybňuje, zda byl užit měřicí přístroj v souladu s návodem k obsluze a zda se jednalo o přístroj, který nebyl „rozladěn“ nad rámec metrologicky přípustné odchylky měření, měl tuto svou námitku sdělit policistům a zapsat ji do Oznámení přestupku, poté, kdy byla jeho rychlost jízdy změřena a kdy byl zastaven policisty, neboť prostor v tomto směru k vyjádření měl. Žádnou námitku v tomto směru žalobce však nevznsl. Soud uvádí, že pokud jde o správný postup při měření, nemá sebemenší důvod pochybovat o tom, že měření bylo prováděno správným způsobem, tedy způsobem uvedeným v návodu k obsluze, neboť měření bylo prováděno policistou dopravního inspektorátu, tedy policistou specializovaným na tuto činnost, který zajisté návod k obsluze silničního rychloměru zná, neboť bez toho by nemohl vykonávat uvedenou činnost a není ani pochyb o tom, že silniční rychloměr, kterým bylo měření prováděno, byl naprosto v pořádku, když důkazem je založený ověřovací list vystavený 9.5.2011 s platností do 8.5.2012.

Tedy i tuto námitku žalobce soud pokládá za lichou.

Pokud pak žalobce uvádí v žalobě, že konstantně od počátku řízení tvrdí, že měření nebylo prováděno v obci, ale mimo obec, i toto tvrzení žalobce soud pokládá za ryze účelové, neboť z policejního spisu zcela jednoznačně vyplývá, kde k měření rychlosti došlo. Bylo to ve městě K., na ulici H., u psychiatrické léčebny, kde je stanovena nejvyšší povolená rychlost 50 km/h.

Pokud by rychlost jízdy žalobce byla změřena policisty zcela jinde, mimo město K., zajisté by tuto skutečnost žalobce policistům sdělil již při sepisování Oznámení přestupku, tedy poté, kdy byl zastaven po změření rychlosti policisty a kdy v oznámení, které podepsal, je uvedeno místo, kde bylo vozidlo hlídkou dopravní policie zastaveno.

Tedy i toto tvrzení soud pokládá za tvrzení účelové, když žalobce během celého správního řízení a ani v soudní žalobě neuvádí místo, kde dle něho mělo dojít k zastavení hlídkou policie, když místo uváděné policisty zpochybňuje.

Pokud pak žalobce napadá výrok rozhodnutí žalovaného v tom směru, že je ještě podrobněji než v prvostupňovém správním rozhodnutí popsáno místo, kde kterém došlo k překročení rychlosti jízdy v obci, kdy je upřesněno, že tomu bylo u psychiatrické léčebny, proti takovému upřesnění nelze ničeho namítat, neboť z podkladů v policejním spise vyplývá, že k měření rychlosti došlo k K., na ulici H., právě u psychiatrické léčebny. Soud souhlasí s tvrzením žalovaného, že psychiatrická léčebna se nachází v obci K., kdy u celého objektu psychiatrické léčebny, právě s ohledem na to, že se nachází v obci, je předepsaná nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod. V tomto směru výroková část uvedeného rozhodnutí je zcela v souladu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu, dle jehož věty první ve výrokové části se uvede řešení otázky, které je předmětem řízení, právní ustanovení podle níž bylo rozhodováno a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Upřesnění místa, kde byla změřena rychlost jízdy

vozidla řízené žalobcem pouze upřesňuje ještě více místo, kde k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo.

Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.

Podle § 4 odst. 1 zákona o přestupcích, přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel

- a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo
- b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

Krajský soud uvádí, že v daném případě se jednalo o jednání zaviněné, minimálně z nedbalosti, neboť tím, že žalobce výrazně překročil rychlost (při stanovené odchylce $\pm 3 \%$) při měření jel rychlostí minimálně 75 km/hod, takže musel vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí.

Pokud pak žalobce uvádí, že odůvodnění rozhodnutí týkající se druhu sankce a její výměry je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, ani s tímto soud nemůže souhlasit, neboť z odůvodnění rozhodnutí jak správního orgánu I. stupně tak i žalovaného vyplývá, že bylo postupováno přesně v souladu s ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, dle něhož při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen disciplinárním řízením.

Z odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů vyplývá, že všechny skutečnosti uvedené v § 12 odst. 1 přestupkového zákona byly zohledněny při určení druhu sankce i její výměry. Ani tato žalobní námitka tedy důvodná není.

Soud tedy uzavírá, že žádná z žalobních námitek žalobce důvodná není a proto soud žalobu dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, naopak ve věci měl úspěch žalovaný. Náklady, které žalovanému vznikly, kromě běžné úřední činnosti pouze ve výše jízdného právní zástupkyně žalovaného k jednání do

Brna, a to cestovné Valašské Klobouky – Brno a Brno – Brumlov – Bilnice, celkem ve výši 292,-Kč. Tyto náklady má povinnost neúspěšný žalobce úspěšnému žalovanému zaplatit.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. června 2013

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová